

men hun havde søgt at trøste sig med, at Skildringerne var overdrevne, at en saadan Umenneskelighed, begaaet ovenikøbet mod et fredeligt og flittigt Folk, var en Umulighed i Frihedens og Humanitetens Aarhundrede.

„Achtung!“ lød det bag hende.

Det var de to Mænd med Baaren, som nu kom tilbage og med Besvær banede sig Vej ind gennem Salen for at bortbære en anden af de mange Syge, der befandt sig derinde. Bagefter dem viste sig et Par uniformerede Politiembedsmænd, der med den uanfægteligste Inspektionsmine stillede sig op i den ene Dør og et Øjeblik betragtede den sørgelige Scene, hvorefter de sabelraslende gik videre.

Jakobe turde ikke se mere. Hun mærkede, det begyndte at lyne rødt for hendes Øjne. Hun vaklede ind i en Førsteklasses Ventesal ved Siden af og snappede efter Luft. Vinduerne vendte ud til et Torv, hvor Folk gik og passiarede og lo. Sporvogne kimede og Hunde løb omkring og legede i Solskinnet. Hun maatte holde sig fast til Vindueskarmen for ikke at falde. — — Og dette var ingen Drøm! Det var Virkelighed! Disse til Himlen skrigende Skændselsgerninger kunde foregaa for Evropas Øjne, uden at en myndig Stemme hævede sig derimod! Og Kirkernes Klokker ringede Gudsfred over denne By, og Præsterne stod paa Prækestolene og vidnede om Kristendommens Velsigelser og Næstekærlighedens Sejr i et Land, hvor man med koldblodig Nysgerrighed — ja med Skadefryd — betragtede disse Tog af stakkels Hjemløse, der dreves gennem Landene som Pestbefængte og ofredes til Nød og Undergang i selve Kristendommens Navn!

Det gav et Ryk i hende. Derude paa Torvet fik hun Øje paa de to Politiofficerer. Det var to ægte prøjsiske Løjtnantsskikkelser med Nakkeskilning og Slæbesabel og skinnende Sølvepaulletter paa de brede Skuldre. Hendes Hænder knyttedes. I deres embedsmandsmæssige Uanfægtelighed, med deres overmodige Miner syntes disse to Lovens Vogtere hende et Sindbillede paa det hele farisæiske Kristensamfunds brutale Selvgodhed, og hun pristede sig lykkelig over, at hun ikke havde haft et Mordvaaben